

VZKŘÍŠENÝ POLICISTA

*Boris Pilipčuk,
Chmelnickij, Ukrajina*

Přeloženo z www.word-of-faith-ch.org/english/testimonies_2.htm

Český překlad k nalezení na www.knihy.own.cz

Překlad: Lubomír Zimmer 2007

Pro audio a video záznam tohoto svědectví v ruštině kontaktujte: fares@stenos.kiev.ua

Obsah:

1. Moje svědectví
2. Smrt potvrzená doktorem.
3. Informace z lékařského hlediska ohledně možnosti znovuožítí mrtvého
4. Viděl jsem nebe
5. Panika mezi nemocničním personálem
6. Ohromení spolupracovníci
7. Závěr lékařské komise – naprosto zdrav
8. O čem tohle všechno vlastně je?

Rozhovor s Borisem - policejním důstojníkem Vnitřních záležitostí na Ukrajině. -

1. Moje svědectví

REPORTÉR: – Rád bych vám představil pana Borise Pilipčuka, kterému je 36 let. Prosím, Borisi, řekni nám něco o sobě.

BORIS: – Jsem policista, hlavní nadporučík policejního sboru. Moje pozice policisty je jako strategický dozorce služby v aktivní oblasti policejního sboru v Chmelnickém okrese Ukrajiny. Bojoval jsem ve válce v Afghánistánu. Jsem ženatý a mám tři děti. Žijeme ve vesnici zvané Novaja Siniavka, ve Starosiniavské oblasti Chmelnického okresu.

REPORTÉR: – Borisi, vím, že jsi věřící. Jak jsi došel k spasení?

BORIS: – Byl jsem silným ateistou, ale moje žena a její rodiče byli věřící. Vždy chtěli, abych byl spasený. 19 září roku 1996 přišel do naší vesnice pastor Nikolaj Ivaščenko z církve Plného evangelia ve městě Mariupol, cestou na návštěvu svých příbuzných. Moje manželka ho požádala, aby si se mnou promluvil. Nicméně ho upozornila na to, že jsem nezdrženlivý, velmi agresivní a hrubý. Výcvik, kterého se mi v armádě dostalo, zanechal na mém charakteru jizvy.

Když jsem uviděl pastora Nikolaje, myslel jsem si: „Teď ti dám takovou lekci, že na ni...“ Nicméně Nikolaj ke mně přišel a začal se mnou mluvit. Najednou jsem začal ve svém srdci cítit pokoj, jaký jsem nezažil ode dnů svého dětství. Byl jsem vyučen k tomu, abych dával nebo přijímal příkazy a vykonal je. Bylo to prostředí, ve kterém se vliv lidskosti projevoval

jen velmi zřídka. Když jsem poslouchal slova pastora Nikolaje, něco uvnitř mne se začalo měnit. Když jsem uslyšel ta slova: „Teď se budeme modlit, opakuj po mně...“, opakoval jsem modlitbu hříšníka. Moc Ducha svatého na mě sestoupila a Pán mě pokřtil v Duchu svatém. Od té chvíle jsem odevzdal svůj život ke službě Pánu.

REPORTÉR: – Jak lidé okolo tebe reagovali na tuto změnu ve tvém životě?

BORIS: – Moje matka tím byla na začátku velmi rozhořčená, protože v té době ještě Pána neznala. Později začala v místě mého pracoviště opozice. Hrozili mi, že mě z práce vyhodí nebo zbaví funkce. Dokonce šli až tak daleko, že se snažili o to, abych odpadl, ale nenechal jsem se tím znepokojit, ani jsem se o to nestaral. Kdyby se mi něco podobného stalo v době před obrácením, byl bych naprosto zmatený a byl bych připraven vzdát se své policejní hodnosti. Teď se mi to ale zdálo absurdní. Boží Slovo říká, že pokud jsi předveden k soudu, nemáš se starat o to, co řekneš, neboť On bude mluvit za tebe. Takže v pevném přesvědčení své víry jsem řekl: „Nemůžete proti mně udělat nic, protože se mnou je Pán.“ Takže můj nadřízený policista se tomu musel podřídít. Nejenom že se i moji kolegové tomu museli podřídít, ale také s oblibou naslouchali mému kázání během přestávky. Všem jsem řekl o Ježíši Kristu, v naději, že získám alespoň jednu duši pro Pána. Nebudu popisovat, jaké temné a skryté věci jsem dělal předtím, než jsem konal pokání, protože Pán mi všechny tyto hříchy odpustil. Za to Mu děkuji a uctívám Ho. Pán odpouští všechny hříchy každému, kdo opravdově činí pokání.

REPORTÉR: – Jsi v takovéto službě a přitom jsi věřící – to je velmi neobvyklé. Dívají se na to lidé jako na normální věc?

BORIS: – Všem lidem mluvím o tom, že Ježíš Kristus je Pánem nade vším, a to i lidem v zaměstnání. Pán miluje všechny stejně. Několikrát se mě už někdo zeptal: „Jak můžeš sloužit Bohu a přitom mít zaměstnání, ve kterém zacházíš se zbraněmi?“ Je to Boží Slovo, které nás vyučuje, jak Mu máme sloužit.

Když Jan Křtitel křtil lidi v řece Jordánu, přišli za ním i lidé z ozbrojené síly se slovy: „Co máme dělat?“ On jim na to odpověděl, aby byli spokojeni se svým platem. Nikde v Božím Slově nestojí, že by lidé pracující v ozbrojené síle Pánu sloužit neměli. Právě naopak, ze Svátých Písem víme, že dva římské vojáci činili pokání a spolu se svým domem sloužili Pánu Ježíši Kristu. Každý věřící má v Božích očích velmi individuální službu.

REPORTÉR: – Borisi, vidím, že jsi dokonale zdravý. Byl jsi ale takto zdravý i předtím, než jsi měl ten úžasný zážitek?

BORIS: – Ano. Dokonalé zdraví je požadavek pro vstup do armády. Povinně procházíme různými zdravotními testy.

REPORTÉR: – Prosím, řekni mi, co se ti přihodilo.

BORIS: – Podrobně vám řeknu o tom, jak mě Pán vzkřísil z mrtvých. Bylo to 27 července roku 1998, vrátil jsem se z práce domů do své vesnice. Náhle se mi něco přihodilo, ale nedokážu to popsat. Byl jsem naprosto ochromen a ztratil jsem vědomí.

Podle výpovědi mé manželky jsem byl poté, co jsem ztratil vědomí, odvezen do nemocnice, kde jsem byl umístěn na jednotku intenzivní péče. Jejich diagnóza byla – krvácení do mozku. Několik dnů jsem tam zůstal v komatu. Pak jsem byl převezen na jednotku

intenzivní péče v Khelmitskijské klinice. Lékaři stále zápasili o můj život. Dostal jsem k tomu ještě srdeční infarkt, což snížilo moji šanci na přežití.

REPORTÉR: – Jak vážné bylo to krvácení do mozku?

BORIS: – Později jsem zjistil, že lékaři mi stanovili diagnózu vnitřního krvácení v 95% mozku. Všechny přístroje a senzory připojené k mému tělu ukazovaly, že jsem mrtev. V lékařské zprávě lékaři uvádějí, že zjistili krvácení, které se rozšířilo po celém mozku a všech devět testů potvrdilo moji smrt.

2. Smrt potvrzená doktory.

REPORTÉR: – Borisi, podle toho, co ti bylo později řečeno, tak když lékaři písemně potvrdili tvoji smrt, oznámili to okamžitě tvé manželce?

BORIS: – Ano, oznámili, a nebyla jedinou osobou, kterou informovali. Každých 15–20 minut volali do nemocnice moji kolegové z práce a ptali se na moje zdraví. Bylo jim řečeno, že jsem již po smrti. V mé práci se již vybíraly peníze, byla objednána rakev a bylo připraveno vše potřebné pro můj pohřeb. Jedním slovem, všechno bylo připraveno, aby mě pohřbili. Myslím, že náhlá smrt takového zdravého policejního úředníka byla velmi ohromující událost, která všechny překvapila. Moji kolegové do nemocnice několikrát volali a byli ujištěni o tom, že jsem mrtev.

REPORTÉR: – Byla s tebou manželka, když jsi zemřel?

BORIS: – Ano, byla tam se mnou, ale nebylo jí dovoleno zůstat v té stejné místnosti, kde jsem byl. Později mi manželka řekla, že se neustále modlila za moji záchranu. Když lékaři začali zoufale bojovat o záchranu mého života, moje manželka zavolala pastorovi Nikolajovi do Mariapol. Vysvětlila mu, co se stalo, a požádala ho o modlitbu. Když se modlil, Bůh mu řekl, že tahle situace nepovede k smrti, ale ke slávě Boží. Utěšil moji manželku a řekl jí, že právě probíhá v Mariopolu Křesťanský festival a že všichni křesťané se za mě budou modlit. Modlili se. Během modliteb události v nemocnici vyvrcholily. Lékaři informovali moji ženu o mé smrti a po dvou hodinách jí bylo dovoleno doprovázet moje tělo při převozu ke dveřím márnice.

3. Informace z lékařského hlediska ohledně možnosti znovuožití mrtvého

REPORTÉR: – Abychom pochopili tuto věc z lékařského hlediska, zmiňujeme zde příručku z lékařské knihy. V knize „Stručná lékařská encyklopedie“ (vydaná „Sovětskou Encyklopedií“, 1974) je psáno následující:

Krvácení do mozku je definováno jako porucha krevního oběhu v mozku, jenž končí smrtí mozkové hmoty (část 1, str. 506)

Resuscitace organismu (reanimace) je definována jako obnovení náhlé poruchy nebo také naprostého selhání životně důležitého ústrojí. Klinická smrt je posledním

obnovitelným stavem smrti organismu od dýchání až po zastavení krevního oběhu, kdy nastávají nezvratné změny v centrálním nervovém systému, kdy smrt už zmiňujeme jako smrt biologickou. Doba klinické smrti záleží na příčině, která dala vznik tomuto smrtelnému stavu, podle obrany schopnosti umírajícího, jeho stáří atd. Při běžné teplotě trvá klinická smrt 4–6 minut, po jejichž uplynutí se stává znovuoživení nervového systému nemožné.

Oživovací procedura má být zahájena okamžitě poté, co byla stanovena náhlá smrt. Je také doporučeno udržovat dýchání nebo tlukot srdce. Pokud tlukot srdce není znovu obnoven, pokračujeme s oživovací procedurou až dokud se nemine účinkem. Znamení účinnosti: Zmizelo zmodrání kůže a sliznic, spontánní lapání po dechu (čím dříve začnou, tím lepší prognóza), puls hlavních životně důležitých cév s rytmem masáže srdce, zúžení zornic. Pokud se tato znamení nedostaví během 20–25 minut, proces resuscitace ukončíme (část 2, str. 270–271).

Vím, že doktoři mají určité zákony, které nikdy nemohou být porušeny v žádné lékařské organizaci. Podle těchto pravidel osoba, která leží ve stavu biologické smrti, musí ležet na tomto místě po dobu 2 hodin a teprve po uplynutí této doby může být dopravena do márnice.

To znamená, zvážíme-li dobu, kdy byl Boris v klinické smrti, doktoři bojovali o jeho život po dobu 30 minut. Poté co uplynuly dvě hodiny, byla biologická smrt potvrzena. Což znamená, že nenávratný stav, smrt mozkové hmoty, již začal. Kritická doba během resuscitace, kdy začala klinická smrt, je 4 – 6 minut. Smrt Borise byla potvrzena jak lékaři, tak i lékařskými přístroji, které byly připojeny k jeho tělu.

4. Viděl jsem nebe

REPORTÉR: – „A teď nám, Borisi, řekni, jak ses cítil. Co jsi viděl?“

BORIS: Cítil jsem se tak, jako kdybych byl normálně při vědomí. Začal jsem pozorovat věci svými očima. Začal jsem všechno pozorovat jakoby shora. Můj duch ze mě vyšel a pozoroval moje tělo. Lékaři v bílých pláštích se kolem mě shromáždili. K mému tělu bylo připojeno velké množství přístrojů. Lékaři se snažili můj stav stabilizovat; běhali všude okolo, ale nepomohlo to.

Pak jsem začal stoupat vzhůru k nebi. Země se stala menší a menší. Stala se tak maličkou, až nakonec úplně zmizela z dohledu. Po celý čas toho letu jsem slyšel neustálý hvízdot v uších. Ocítl jsem se na velmi neobyčejném místě, které bylo tak osvěcující, že jsem se začal cítit velmi dobře. Uviděl jsem zlaté schodiště, které zářilo nádherným jasnem. To schodiště bylo velmi široké. Po každé straně bylo zlaté zábradlí, které bylo po celé délce lemováno okřídlenými anděly v bílých rouchách se zlatými pásky. Měli bílé vlasy, jejich tváře svítily jako blesk a jejich oči byly jako dvě lucerny. Jejich ruce i nohy měly barvu zářivé mědi. Okolo schodů a pod schody stálo veliké množství andělů, kteří křídla neměli. Všichni andělé zpívali žalmy v jazyku, kterému jsem nejprve nerozuměl. Až po chvíli jsem začal rozumět slovům toho žalmu. Zpívali: „Hoden jsi, Pane, veškeré slávy a chvály. Ty, Pane, jsi stvořil nebesa a zemi. Ty jsi hoden naší chvály!“

Pak jsem na konci toho schodiště uviděl velmi neobyčejné světlo. Tohle světlo ale nebylo jako světlo slunce nebo při svařování kovů, které by vám oslepilo oči. Bylo extrémně jasné, teplé, utěšující, plné radosti a pokoje. Bylo plné takové rozkoše, že pouhá slova nedokáží

vyjádřit, jak jsem se cítil. Tato rozkoš ve mně narůstala a zdálo se, že radost, kterou jsem cítil, je neomezená. Nevím, jak mám slovy popsat to, co jsem viděl a cítil, ale rád bych, abyste si udělali obrázek o tom, co mi Pán ukázal. Po nějaké době jsem uslyšel hlas, který vycházel směrem od tohoto světla, který řekl: „Můj synu, pojď ke mně a já ti něco ukážu, co ti pomůže.“

Z toho obrovského zástupu andělů ke mně přišli dva a postavili se za mě. Jeden stál po mojí pravici a druhý po levici, jen kousek ode mne. Nemusel jsem otáčet hlavu, neotáčel jsem se za sebe ani jsem se nemusel nějak ohlížet, ale bylo tomu tak, jako kdybych viděl 360 stupňů okolo sebe. Nebyl jsem nijak nervózní ani jsem neměl sebemenší nepříjemný pocit. Byl jsem tak klidný a pokojný, že slova tento pocit nedokáží vyjádřit ani tenkrát a ani teď. Nemusel jsem klást otázky jako: „Kde to jsem? Co se mi přihodilo? Co se stane potom?“ Cítil jsem se naprosto sebejistý, jako kdybych stál na nějakém dobře známém místě. Cítil jsem se tak, jako kdybych na tomto místě žil odjakživa.

Pak mě Duch svatý přenesl na velmi široké prostranství, na kterém poskakovala spousta nádherných bílých koní. V centru tohoto pole stálo veliké město, postavené do tvaru čtverce. Když jsem to uviděl, začal jsem se k němu přibližovat. Přibližoval jsem se však jiným způsobem, než člověk normálně chodí po zemi. Pohyboval jsem se bez toho, že by se moje nohy dotýkaly země. Bylo to, jako kdybych se nadnášel. Andělé mě doprovázeli. Čím blíže jsem se k tomuto městu přibližoval, tím intenzivněji jsem prožíval tu rozkoš, která vyvěrala z toho, co jsem viděl.

Bylo tam několik velice vysokých barevných zdí. Dohromady tam bylo 12 barev, které ze zdi vyzařovaly a svítily velmi jasným světlem. (Později po svém vzkříšení jsem při studiu 22. kapitoly Zjevení objevil potvrzení toho, co jsem viděl). Viděl jsem základy města, které byly vytvořeny z 12 vzácných kamenů, které se používají také v tomto světě. Viděl jsem bránu z perly a tři veliké perly na každé zdi. Neměřil jsem je, ale každá perla ve zdi mohla mít podle mého odhadu průměr dva metry. Viděl jsem pouze šest bran, protože jsem byl veden do města skrze jeden z jeho rohů. Viděl jsem tedy dvě strany čtverce. Pak jsem byl vzat skrze jednu z těchto bran do města. Když jsme skrze ni procházeli, všiml jsem si dvou nápisů. Jeden byl nad bránou a druhý pod ní. Nad bránou bylo napsáno jméno jednoho z izraelských kmenů a pod ní bylo jméno jednoho z apoštolů. Žel, nepamatuji si na to, kterou bránou jsem do Nového Jeruzaléma vešel, ale teď bych to rád věděl.

Když jsem vešel do města skrze bránu, stál jsem tam v údivu. Město bylo celé ze zlata. Tohle zlato bylo tak čisté – v životě jsem takovou zář neviděl. Viděl jsem, jak jasně se zlaté předměty leskly v obchodě se šperky, ale tohle se nedalo vůbec srovnávat s tím, co jsem v té chvíli viděl. Zlaté ulice, zlaté domy, zlaté dveře – všechno bylo vytvořeno ze zlata, které bylo průhledné jak sklo. Nikdy jsem si ani nepředstavil, že by zlato mohlo být průhledné a čisté. Čtu o tom v Božím slově, ale tehdy jsem si to nedovedl ani představit. Nedokázal jsem si prostě představit, jak může být tvrdý kov tak průhledný. Jakmile jsem tohle krásné zlato uviděl, chtěl jsem se ho dotknout. Dotýkal jsem se zdi a vstoupil do některých domů, kde jsem si všechno prohlížel. Neptal jsem se andělů, kam mám jít. Zdálo se, jako kdybych cestu již znal. Byl jsem přemožen takovým pocitem, jako kdybych byl ve vlastním.

Když jsem se přibližoval do centra toho města, uviděl jsem na jednom místě veliký strom s ovocem, které se podobalo hrušce. Velikost tohoto ovoce byla, jako když dáte dvě pěsti normální velikosti dohromady. Listy toho stromu mi připomínaly listy citroníku, ale byly větší, asi jako listy lopuchu. Když jsem se k tomuto stromu přiblížil, chtěl jsem si utrhnout

jedno ovoce, tak jsem se pro ně natahoval. S nadšením jsem natáhl ruku, ale k mému překvapení moje ruka nevypadala jako normální ruka, ale byla průhledná (pozn. překl.: Oslavené tělo věřící přijme až při vzkříšení.). Když už jsem chtěl tohle ovoce utrhnout, anděl, který stál hned za mnou po mé pravé straně, natáhl svoji ruku, a zastavil mě. Prstem mi dal znamení a informoval mě, že teď ještě tohle ovoce nemám brát. Bez jakéhokoliv pocitu lítosti nebo zklamání z jednání anděla jsem od toho stromu odešel. Všeobecně, uvnitř tohoto města jsem nikdy nezakusil žádný druh znepokojení nebo zmatku. Když jsem tento strom opustil, uviděl jsem v centru toho města pozoruhodně jasné světlo. Bylo velmi zajímavé, že jsem nikde neviděl stín, ani stromů ani domů. Nikde nebyly žádné stíny ani žádné lampy. Neviděl jsem tam slunce ani žádný předmět, který by tohle světlo vydával, ale tohle světlo bylo neobyčejně jasné, velmi příjemné pro oči a působilo mi rozkoš.

Když jsem uviděl zdroj tohoto světla, sklonil jsem hlavu a měl nutkavý pocit padnout na svá kolena. Ale ještě než jsem to stačil udělat, uslyšel jsem hlas, který mi říkal: „Můj synu, ukázal jsem ti vše, co je v tento čas pro tebe nezbytné, a teď by ses měl vrátit, abys prohlašoval Moji slávu, moc a království, abys mluvil o všem, co jsi viděl a slyšel.“ Začal jsem se modlit a prosit Pána, žádal jsem Ho, abych mohl zůstat tam, kde jsem. Volal jsem: „Pane, já se nechci vrátit!“ Ale Pán řekl: „Máš manželku a tři děti. Musíš se k nim vrátit, protože teď ještě není tvůj čas, abys tady zůstal.“ Znovu jsem začal žadonit: „Pane, já se nechci vrátit. Dovol mi zůstat zde s Tebou.“ Ale Pán mi řekl: „Můj synu, buď poddajný a poslušný, nereptej a vrať se zpět. Musíš prohlašovat Moji slávu.“

5. Panika mezi nemocničním personálem

BORIS: Rychlostí mrknutí oka jsem se pohyboval vesmírem, až jsem uviděl, jak se země rychle přibližuje. Když jsem byl na zemi, uviděl jsem následující děj: nemocniční personál právě vezl na vozíku nějaké tělo do márnice, kde se uchovávají mrtvolky. Když jsem to shora pozoroval, viděl jsem, že tělo bylo přikryté plachtou a vyčnívaly pouze nohy. Když jsem viděl svoji plačící ženu, jak doprovází tento vozík pro mrtvé, pochopil jsem, že to jsem já, koho vezou do márnice. Jeden z personálu moji ženu utěšoval, snažil se jí říct, aby se nad tím netrápila a bránili jí při vstupu do márnice, kam tělo odváželi. Dveře byly před mojí manželkou uzavřeny a vozík s mým tělem byl již uvnitř místnosti. Nemocniční sanitáři a zdravotní sestry, kteří mě do márnice přivezli, začali odcházet. Když jsem tohle všechno viděl, pocítil jsem náraz a okamžitě jsem vstoupil do svého těla. V tom okamžiku jsem pocítil mocné vanutí větru (pozn. překl. Skutky apoštolů 2:2) spolu s neuvěřitelnou silou, která uhodila do dveří, kterými bylo moje tělo přivezeno dovnitř. Tato síla vytrhla dveře z pantů, takže spadly na zem, a vytlačila vozík, na kterém bylo moje tělo, ven z márnice. Poté jsem se zvedl. Plachta, kterou bylo moje tělo přikryté, ze mne spadla, když jsem se na vozíku posadil. Nemocniční sanitáři spolu se sestrami spadli na zem a krčili se u zdi. Leželi ve zděšení na zemi. Přišla další sestra, a když mě uviděla, že sedím, tak z toho byla v šoku. Ta stejná nadpřirozená moc najednou způsobila, že vozík, na kterém jsem seděl, se nadzvedl a já se díky tomu postavil zpřímeně na svoje nohy. Pak vozík spadl do své normální polohy a odsunul se zpět do márnice.

Chtěl jsem se pohnout, ale nemohl jsem. Moje tělo nereagovalo. Zažil jsem takový pocit, jako kdybych snad ani nebyl ve svém vlastním těle. Pak jsem se začal modlit, protože se mi moje smysly začaly navracet k normálu jako předtím. Všechno jsem viděl, vše jsem rozpoznal, vše jsem slyšel, ale nemohl jsem rozeznat hlas, který ke mně mluvil, tento hlas byl

melodický. Byl to takový pocit, jako kdyby hrála magnetofonová páska zpomaleně. V tom okamžiku jsem začal volat k Pánu, aby mi dal sílu chodit. Když jsem skončil s modlitbou, pocítil jsem úžasný příliv energie. Cítil jsem, jako kdyby mi vlasy na hlavě vstávaly a jakoby tisíce jehel procházelo mým čelem. Přijal jsem takovou moc, že jsem cítil, jako kdyby moje nohy byly zabořeny v horkém asfaltu. Cítil jsem teplo a velikou moc od hlavy až k patě. Začal jsem chodit podle toho, jak mě vedl Duch svatý, šel jsem směrem k místnosti, ve které seděli všichni lékaři. Dokonale jsem se na tomto místě nemocnice orientoval, protože jsem tam při několika příležitostech byl jako policista.

Moje žena padla na kolena a děkovala Bohu za to, že mě vzkřísil. Když se z toho vzpamatovala, přiběhla s kusem plátna, aby přikryla moji nahotu. Když jsem šel dál, nemocniční personál utíkal ode mne všemi směry a strachem křičeli. Někteří omdleli, zatímco jiní se zavřeli na oddělení. Moje manželka se se mnou potkala ve chvíli, kdy jsem se právě blížil k obývacímu pokoji lékařů a zabalila mě do plátna. Přišel jsem k tomu pokoji a jemně jsem zatlačil na dveře od místnosti. Později jsem se dozvěděl, že ta místnost byla zamčená a zevnitř byly dveře zabarikádované skříněmi, abych se nemohl dostat dovnitř. Moc Boží ale ty dveře lehce otevřela.

Když jsem vstoupil do místnosti, někteří z personálu byli ve stavu zděšení, zatímco jiní se krčili v rohu a šíleně křičeli: „Kdo jsi? Co od nás chceš? Nech nás na pokoji!“

Upokojil jsem je a řekl jsem: „Nebojte se. Dejte mi nějaké oblečení.“ Když jsem hleděl do jejich obličejů, viděl jsem, že strachem jakoby zkameněly v nepopsatelné hrůze. Pochopil jsem, že vysvětlit těmto ubohým přestrašeným doktorům, že jsem byl vzkříšený z mrtvých, nemá smysl. Ať bych jim řekl cokoliv, neposlouchali by mě. Ta jediná věc, kterou slyšeli, byl tlukot jejich srdcí. Zopakoval jsem tedy: „Dejte mi moje oblečení a já půjdu domů.“ Lékaři mi dovolili, abych rychle odešel, protože z mé přítomnosti byli přestrašeni. Když jsem vyšel z lékařského pokoje, chvíli jsem stál na chodbě a překvapivě moje první čtyři kroky za mnou zanechaly mokrou stopu, i když jsem byl naprosto suchý a plátno omotané okolo mě bylo také suché! Oblékl jsem se. Moje žena zavolala pro auto a odjeli jsme domů.

REPORTÉR: – Borisi, dovedu si představit tu paniku a šok těch doktorů, když tě uviděli. To co viděli, se jistě neshodovalo s tím, co se naučili při studiu, ani s tím, co již zažili ve své lékařské praxi. Je jasné, že to nebyla smrt, která je vystrašila, protože s tou se setkávali každý den. Tvoje vzkříšení je pro lidské myšlení jednoduše nepochopitelné. Je naprosto jasné, že mozek, který zažil 95% krvácení, nemohl fungovat. O tom není pochyb. Po beznadějném boji byla tvá smrt potvrzena. Všechny lékařské přístroje připojené k tvému tělu tohle potvrdily. V jejich přítomnosti jsi byl mrtvý 2 hodiny a 30 minut a pak jsi byl odvezen do márnice. Proces v centrálním nervovém systému, o kterém se ví, že je z lékařského hlediska nezvratitelný, začal však znovu fungovat. Mrtvý muž nejenom, že začal dýchat, ale začal také chodit po svých a normálně mluvit. Lékaři velmi dobře vědí, že trvá velmi dlouho, než se pacient zotaví z krvácení do mozku. Lékaři takový zázrak neočekávali.

Dále se stalo, že vzkříšení bylo doprovázeno takovou mocí Ducha svatého, že to vyvrátilo dveře z pantů a ty s rachotem dopadly na zem. Vozík vyjel z márnice, převrátil se a znovu se do márnice vrátil. Všechno tohle se stalo v přítomnosti zdravotního personálu. Zprávy o tvém vzkříšení tě předcházely. Lékaři se před tebou zabarikádovávali v inspekčním pokoji. To, že se dveře otevřely nadpřirozeně, bylo něco naprosto nepochopitelného. Byli přestrašeni. Věci, které se staly, byly pro obyčejné lidské chápání prostě přespříliš nepochopitelné.

6. Ohromení spolupracovníci

REPORTÉR: Takže, přestali jsme ve chvíli, kdy ses vracel autem domů. Co se stalo potom?

BORIS: Vraceli jsme se domů, byl jsem naprosto zdravý a seděl jsem na předním sedadle auta. Po cestě jsme narazili na silniční hlídku, byl to inspekční motorový policista, se kterým jsem pracoval. Když mě uviděl, klesl k zemi. Ohromeně seděl na zemi po dlouhou dobu. Manželka mi řekla, abych vylezl z auta a řekl mu, že všechno je pořádku, že jsem naživu. Řekl jsem: „To raději neudělám, protože by mohl umřít strachy.“

Řidič našeho auta si cestou musel vyřídit nějaké svoje osobní věci a potom jsme pokračovali. Vjížděli jsme do jedné vesnice, když nás řidič policejního vozu, kolem kterého jsme předtím projížděli, dohnal ve svém policejním autě, aby se na mě lépe podíval a ujistil se, že jsem to opravdu já. Když mě uviděl, tak si sundal čepici, utřel si pot z čela, pokrčil rameny a ujížděl dál.

Asi po třiceti minutách od příjezdu domů přišel s ním i můj nadřízený policejní úředník, aby se přesvědčil o tom, že policista, který nás cestou potkal, se nezbláznil. Prostě nemohli uvěřit tomu, že potom, co se všechno tohle stalo, jsem nejenom naživu, ale jsem dokonale zdravý ve svém domě. Nemohli to pochopit. Když jsem jim šel naproti, lekli se mě a začali ustupovat, jako kdyby viděli nějaké strašidlo. Požádal jsem je, aby se posadili, a začal jsem jim vyprávět o svém vzkříšení. Pokyvovali hlavou na souhlas, ale z jejich obličejů bylo vidět, že mají strach. Z toho, co jsem jim vykládal, nevěřili ani slovo. Ani mě dál neposlouchali. Snažili se odejít, jak nejrychleji to bylo možné, aby nebyli v mé přítomnosti příliš dlouho.

Druhého dne, když jsem přišel do práce, mi můj nadřízený nedovolil plnit moje povinnosti. Řekl mi: „Nemohu tě nechat pracovat, protože po prodělání krvácení do mozku a podobných nemocí bys měl být považován za invalidu. Když zvážím tvoji smrt a to záhadné vzkříšení...“

„Ale věříš snad svým očím nebo ne?“ zeptal jsem se ho

„Věřím,“ zněla odpověď.

„Můžeš mě slyšet?“

„Můžu tě slyšet,“ odpověděl.

„Můžeš mě vidět?“ pokračoval jsem s otázkou.

„Můžu tě vidět,“ řekl.

„Tak mě štípní, v případě, že mě dost dobře nevidíš. Jsem stejně tak zdravý jako ty,“ řekl jsem mu.

„To je ale přece nemožné,“ odpověděl.

7. Závěr lékařské komise – naprosto zdrav

REPORTÉR: – Borisi, mluvil jsi o reakci tvých kolegů, a co lékaři?

BORIS: – Ano, po dva týdny zvažovala lékařská komise, sestávající se z 15 úředníků, jestli mohou zůstat ve své funkci. Lékaři mi dělali různé testy a snažili se dokázat, že mi zůstaly alespoň nějaké trvalé následky. To ale bylo nemožné, veškeré trvalé následky se prostě vypařily bez jakékoliv stopy. Všechny rentgenové snímky a výsledky všech testů svědčily o mém dokonalém zdraví.

Tým doktorů, většinou psychiatrů a neurologů, dospěl k závěru, že jsem natolik zdrav, že bych mohl být zařazen do týmu kosmonautů. Bylo mi dovoleno pokračovat v mé práci jako policista ve svém okrsku.

Lékaři došli k závěru, že jsem naprosto zdrav, nicméně až do dnešní doby jsou stále touto událostí zmateni. Když lékařská komise konala svoji povinnost a lékaři potvrdili, že jsem naprosto zdrav, sami nemohli uvěřit svým očím. Někteří z nich řekli, že kdyby osobně nestanovili diagnózu založenou na rentgenových snímcích, kardiogramech a mnoha jiných vyšetřeních, tak by tomu nevěřili. Jak může krevní sraženina uvnitř mozku zmizet bez jakéhokoliv chirurgického zásahu?

Lékaři mě požádali, abych o tom s nikým nemluvil, jinak si budou lidé myslet, že jsem se zbláznil. Ale já vím, že každá lež je hřích, jak je to napsáno ve Slově Božím, že všichni lháři budou mít svůj díl „*v jezeře, které hoří ohněm a sírou...*“, a že nezdědí království Boží. Řekl jsem jim: „Z toho důvodu jsem na této zemi po všem tom, co se mi stalo, a to mi nedává žádný důvod k tomu, abych mlčel. Neboť je psáno v Božím Slově, že pokud budete mlčet, bude volat kamení. Odpověděli mi: „Nuže, to je tvoje věc. My ale tvoje vzkříšení nezaznamenáme.“

Avšak ti lékaři, kteří mě ošetřovali, zaznamenávali moji diagnózu a později potvrdili moji smrt, všichni činili pokání. Všichni tito lékaři přijali Pána Ježíše jako svého Spasitele.

Rád bych jen něco řekl, že Bůh nevzkřísí člověka jen tak, aby ho pak nechal ochrnutým. On mě vzkřísil zpět k životu a dal mi také dokonalé zdraví.

Potvrzuji tohle prohlášení, že Bůh není nějaká abstraktní bytost. On je osoba, která se mnou mluvila. On je reálný a nebe je reálné.

8. O čem tohle všechno vlastně je?

BORIS: Dnes je to opravdu výjimka, když je někdo vzkříšený z mrtvých. Když lidé o tom slyší, okamžitě jim vyvstane myšlenka, která takovouto událost zavrhně. „Jednou mrtvý - navždy mrtvý.“ - „Bud' to byla jen klinická smrt a lékaři byli schopni tuto osobu oživit anebo je to vše přehánění.“ - „Žádný záznam o smrti stejně není; je to výmysl. Cokoliv jiného se mohlo stát, jen ne vzkříšení anebo že by snad... Bůh? To je jenom fikce! My jsme inteligentní lidé a nikdo nás jen tak neoblafně.“ Takto podobně uvažuje spousta lidí.

Nebud'te příliš rychlí udělat si svůj vlastní závěr. Přemýšlejme o této věci a podívejme se, co Bible říká o Bohu a o vzkříšení.

Vědci již přišli na to, že v Bibli jsou obsažena historická fakta. Že Ježíš Kristus opravdu existoval jako historická osoba. Učení Ježíše Krista a Jeho skutky dokazují, že On je Synem Božím, a že On sám je zároveň Bohem. Tohle bylo potvrzováno znameními a zázraky (čtěte Nový Zákon). Byla Mu dána veškerá moc na nebi i na zemi (Mat. 28:18).

V Bibli jsou záznamy o lidech, kteří byli vzkříšeni. Skeptikové řeknou: „Ale tohle vše se stalo za času Ježíše, tohle vykonal samotný Bůh.“ Ve Slově Božím se dočítáme o tom, že Pán se nemění, On je stejný včera, dnes i navěky. (Malachiáš 3:6; Židům 13:8)

Když mluvíme o něčem ideálním, znamená to, že tato věc již nemůže být více zdokonalena. Bůh je dokonalý, (Matouš 5:48) a proto se nemění. Takže to, co vykonal předtím, může udělat znovu. Jeho Slovo se nemění (Izaiáš 45:23; Titus 1:2). On je ta pravda (Jer. 10:10). On je věčný (1Tim. 1:17). On je Stvořitel nebe a země (Genesis 1:1; 2:4; Skutky 4:24).

Cesty Páně nemohou být vystiženy (Izaiáš 40:28; Řím. 11:33; Job 5:9, 11:7). Je velmi těžké pro lidskou mysl plně chápat Všemohoucího Boha. Nicméně lidé často Boha hodnotí podle sebe, snaží se pochopit, jakým způsobem dělá to, co chce vykonat. Tohle je ale jednoduše ze strany člověka nelogické. Člověk se s Bohem nemůže srovnávat, ani nemůže chápat Jeho schopnosti (Job 11:7; Žalm 145:3).

Nevěřící přemýšlejí tímto způsobem: „Pokud nemohu pochopit to, jak Bůh pracuje, pak to jednoduše není pravda.“ Zapomínají ale, že třeba při studiu zákonů fyziky mohou vidět jen úzký rozsah světelného záření nebo slyšet jen určité zvukové frekvence atd. Omezení lidských schopností je očividné.

Je známá věc, že každý se nemůže stát malířem, zpěvákem, matematikem nebo strojívedcem atd. Například ne každý se může posadit a zahrát si šachy s velmistrem. Člověk má ale tu troufalost posuzovat Boží schopnosti. Například se lidé ptají: „Může Bůh vzkřísit člověka?“ Lidé milují, když mohou Boha a Jeho dílo kritizovat. Lidé se dokonce snaží o Bohu pochybovat a trvají na tom, že neudělal něco, co od něho lidé očekávali a nebo že udělal něco nesprávně. Tohle je nesmysl! To znamená, že tato osoba soudí svého Stvořitele a hliněná nádoba říká hrncíři: „*On mě neudělal*“? *Což výtvar řekne o svém tvůrci: „On ničemu nerozumí“?* (Izajáš 29:16 CEP). „*Běda tomu, kdo se chce přít se svým tvůrcem, střep z hliněných střepů! Což smí hlína říci svému tvůrci: "Co to děláš?" a tvůj výrobek: "On nemá ruce"?* (Izajáš 45:9). „*Ale kdo jsi přece ty, ó člověče, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: "Proč jsi mě udělal takto?" Nemá snad hrncíř moc nad hlinou, aby udělal ze stejné hmoty jednu nádobu ke cti a jinou k hanbě?*“ (Římanům 9:20, 21 NBK).

Jsme velmi fascinováni zázrakem stvoření, ale mnoho lidí zapírá tu moudrost a intelekt, který je za to zodpovědný. Prohlašují, že příroda je sama o sobě vynalézavá. Činí závěr, že neexistuje žádný stvořitel, který by měl zásluhu na takové dokonalosti. Nicméně když jim ukážete televizi nebo hodinky, řeknou vám, že to bylo vytvořeno inteligentní bytostí a nevzniklo to jen tak samo sebou. Teď už, myslím, vidíte ten paradox a protirečení lidského uvažování.

Když jsem četl Bibli, přemýšlel jsem o vzkříšení Lazara... Ježíš miloval Lazara a jeho sestry Martu a Marii (Jan 11:5, 35, 36), proč tedy Ježíš čekal, když věděl, že Lazar umírá? Proč okamžitě nešel, aby zachránil svého přítele? Proč dopustil smrt? Ježíš Kristus přišel až po čtyřech dnech, kdy už se tělo rozkládalo (Jan 11:39). Pochopil jsem, že Bůh to udělal proto, aby se všichni přesvědčili, že Lazar byl opravdu mrtvý a aby se skrze jeho smrt a vzkříšení zjevila Boží sláva a moc.

REPORTÉR: – Na závěr bych rád vyjádřil ujištění, že všichni, kteří se obeznámili se svědectvím Borise, budou přesvědčeni o tom, že s Bohem není nic nemožného a že On činí zázraky vzkříšení i v těchto dnech.

Konec příběhu